

Τὸ μονόπρακτον δραματάκι τοῦ κ. Χαρολῆ (Π. Χόρν) ἐφάνη ἐπίσης ἀντιθεατρικὸν ὅσον καὶ τὸ ἔργον τοῦ κ. Νιρβάνα. Ἀλλὰ διὰ τὸν ἀντίθετον λόγον. Φαίνεται ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὸ θέατρον, καὶ τὸ ὀλιγώτερον ἀπηλλαγμένον τῆς συνθήκης, τόσον ὠμὴ καὶ γυμνὴ πραγματικότης. Τὸ «Γίμιο Σπίτι» εἶνε ἓνα ἄτιμο σπίτι, μία οἰκογένεια ἀπαισία, ἀποτελουμένη ἀπὸ μητέρα παράφρονα, ἀπὸ υἱὸν χασισοπότην καὶ ἀπὸ κόρην ἠλιθίαν καὶ τερατωδῶς ἄσχημην, ἣ ὁποία πρὸς ἐπίμετρον εἶνε καὶ χολή. Ὁ υἱὸς ἔχει κ' ἓνα φίλον τοῦ ἰδίου φυράματος, συνωμοτοῦντες δὲ οἱ δύο μπλέκουν ἕς τὰ δίκτυα τῶν ἓνα νέον ζωγράφον, τὸν ὁποῖον ἐννοοῦν νὰ στεφανώσουν διὰ τῆς βίας μὲ τὴν κόρην. Ὡς πρόφασις τοῖς χρησιμεύει τὸ ὅτι ὁ ἴδιος τὴν εἶχεν ἀτιμάσῃ, εἰς τὸ σκότος, μίαν νύκτα, κατὰ τὴν ὁποίαν ὠδηγήθη ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ φίλου μεθυσμένος. Τὸν ξαναφέρνουν εἰς τὸ σπίτι καὶ τὸν δένουν, περιμένοντες τὰ στέφανα καὶ τὸν παπᾶν. Ἀλλ' ὁ νέος κατορθώνει νὰ λύσῃ τὰ δεσμά του, μαχαιρόνει τὴν κόρην καὶ πηδᾷ ἀπὸ τὸ παράθυρον.

Εἰς τὴν ἀρχὴν ἓνας θαυμάσιος διάλογος μεταξὺ τῶν δύο κουτσαβάκηδων. Ἐπειτα, σχεδὸν τίποτε. Ἡ συσσωρευσις τόσης ἀσχημίας, ἠθικῆς καὶ σωματικῆς, μᾶς στενοχωρεῖ καὶ εἰς τὸ τέλος μᾶς ἐπαναστατεῖ. Ἴσως ἂν ἡ κόρη, εἰς ἀντίθεσιν, παρουσιάζετο εὐμορφη, καὶ ἂν τότε ὁ νέος δὲν τὴν ἐβδελύσσετο τόσον ὥστε νὰ τὴν σκοτώσῃ, πιθανὸν ἢ ὠμότης νὰ ἐμετριάζετο καὶ νὰ εἶχαμεν ἓνα ἠθογραφικὸν δραματάκι, τεχνικόν, ζωντανὸν καὶ δυνατὸν. Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι δὲν εἴμεθα σήμερον εἰς θέσιν νὰ τὸ κρίνωμεν μὲ πεποίθησιν. Δὲν τὸ ἀνεγνώσαμεν ἐπαίχθη δὲ μόνον μίαν φορὰν καὶ τόσον ἄσχημα, τόσον ἄτονα — ἐντελῶς ἀμελέτητοι οἱ ἠθοποιοί, — ὥστε πολὺ φοβοῦμεθα μήπως ἡ παράστασις τὸ ἀδίκησεν εἰς μέγαν βαθμόν. Ποῖος εἰξεύρει ἂν μία τελεία παράστασις δὲν μᾶς ἔδιδεν ἐντύπωσιν ἐντελῶς διαφοροετικὴν; Τώρα, μόλις καὶ μετὰ βίας ἐννοοῦμεν ὅτι τὸ ἔργον αὐτὸ κάτι ἔχει μέσα του!